

Aquí va seré, però xumarà més que Ramoncín a *Hormigón*, *mujeres y alcohol*.

Un gran Pinter i un tros de Pou

Josep Maria Pou admet que a 'Terra de ningú' fa el monòleg més difícil de la seva carrera. **Andreu Gomila** demana un whisky al TNC

S'obre el llum. A l'escenari, Hirst (Josep Maria Pou), vestit elegant, car, ofereix una copa a Spooner (Lluís Homar), sandàlies amb mitjons, americana vella. Hirst va begut, camina fent tentines. Es miren, parlen i Hirst acaba caient a la butaca. És el principi de *Terra de ningú*, de Harold Pinter, una de les grans obres del segle XX i el vell somni de Pou, que fa 30 anys que va quedar "estabornit" quan la va veure per primera vegada a Nova York. La volia aixecar al seu Goya, però mentre mirava quan fer-la, va rebre la trucada de Xavier Albertí, que li va proposar per al TNC. No sabia si li agradaria posar-se en la pell de Spooner o en la de Hirst, però després de veure un assaig tenim clar que ell és Hirst. Al 100%.

Hirst és un intel·lectual poderós que se'n presenta com un home destrossat, alcoholitzat. De seguida veiem que va begut. I començar una obra en aquest estat és tot un repte per a un actor, ja que no té temps material de ficar-se dins el personatge. Hi ha d'entrar de ple, des del segon 1. "Començar borratxo té un problema tècnic important, que podia deixar-me emportar per la nebulosa de l'alcoholisme i, per tant, corro el perill d'aïllar-me i no establir cap relació amb Spooner", diu Pou. La solució, doncs, va ser no treure-li mai els ulls de sobre a Spooner. Fixin-se si hi van: quedaran astorats.

Pou, a més, fa esment al "llenguatge endimonjat" de Pinter, d'una volada literària impressionant. Hirst, al final del

primer acte, pronuncia un monòleg dels que deixen petja. I, no debades, l'actor assegura que aprendre'l ha estat "el més difícil de la meua carrera". Poca broma venint de Pou. *Terra de ningú* és una obra molt beckettiana i Pou ens recorda que molts estudiosos han vist en Hirst un personatge semblant al vell Hamm de *Fi de partida*.

El que no sabem és per què li agrada tant aquesta obra a l'actor. Ja ens ha dit que el va deixar "commocionat". Però hi ha més coses: "L'he vista tres vegades i mai no he aconseguit entendre-la del tot. Intento fer-la lògica i acabo fent-me un embolic, i no sé què vol dir. Això em sembla positiu, ja que em sento absorbit pel misteri, que em crea un estat d'inquietud, de

neguit, que alhora em produeix un plaer enorme". Sí, és això: el plaer de tenir al davant un artefacte artístic de primera magnitud expressat a través d'un combat dialèctic d'alta volada entre un guanyador i un perdedor, amb dos comparses (David Selvas i Ramon Pujol) anomenats Briggs i Foster, que també són com Nagg i Neil de *Fi de partida*, dos homes obligats a viure dins el cubell de les escombraries.

Hirst, durant tota la funció, fa referència a un àlbum de fotos, clau per copsar de què va *Terra de ningú*. "Té consciència de ser culpable, no només d'haver-se portat molt malament, sinó

“

L'obra em crea un estat d'inquietud, de neguit, que em produeix un plaer enorme

d'haver causat moltes desgràcies. Vol esbrinar el mal que ha fet per redimir-se i per això porta Spooner a casa", ens explica Pou. A l'àlbum hi surten les seves 'víctimes'.

No hem d'oblidar que fa setze anys que Pou no trepitjava el TNC. El va obrir amb *Àngels a Amèrica* i també va fer-hi *La gavina*. I no és que ningú no li hagués proposat res mai durant aquest temps, però li va ser impossible per culpa dels compromisos acceptats anteriorment. I tampoc no pensin que Pou ha descartat fer *Terra de ningú* al Goya. Té al cap un gran projecte de muntar l'obra de Pinter i el *Tot esperant Godot* de Beckett alhora, dirigides, cadascuna, per dos directors anglesos, amb ell, Homar i dos actors catalans més (Pere Arquillué i Josep Maria Flotats?) completant el repartiment.

"Arribarà un moment que ho farem", dispara. Mentrestant, podem gaudir d'una de les obres més grans de la segona meitat del segle XX protagonitzada per un dels actors més grans de la història del teatre català. No ho dubtin.

TERRA DE NINGÚ
Teatre Nacional
Fins al 24 de novembre